

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשֵׁת מִשְׁפָּטִים

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"א - חלק ז'

קונטרס 307

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

השירים ו) אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה. ובגין
דאיהי אימא מתעטרא בעטרא דכלה, ורעותא דיו"ד
לא אפסיק מנה לעלמין, אתיהיב ברשותה כל חירו
דעבדין. כל חירו דכלא. כל חירו דחייבא, לדפאה
לכלא. דכתיב, (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם.
ובתיב (ויקרא כח) וקדשתם את שנת החמשים שנה
יובל היא. מאי יובל. כמה דאת אמר (ירמיה יז) ועל
יובל ישלח שרשיו. משום ההוא נהר דאתי ונגיד
ונפיק, ואתי תדיר, ולא פסיק.

כתיב (דף רצ"א ע"א) (משלי ב) כי אם לבינה תקרא
לתבונה תתן קולך. פיון דאמר כי אם לבינה

~~~~~ ספר מאורות הזהר ~~~~~

חקי. פרוש שאין תועלת לנפשו האלקית מפני שעליו נאמר ותשלך דברי אחריו שלא
יוכל להמשיך בתוך פנימיותו ודי למבין:

מרנא ורננא הוד כ"ק אדמו"ר האמצעי נשמתו עדן מלויבאוויטש - בהקדמתו
לספרו הקדוש אמרי בינה

ו) נודע לכל באי שערי אור תורת אמת
היות נודע לכל באי שערי אור תורת אמת שהיה יוצא מפרש מפי קדוש עליון
כבוד אדוני אבי מורי ורבי זכרוננו לברכה בכל דרשותיו מדי שבת בשבתו בכל ימי
חיים חיותו ברבים וביחידות ליחידי סגלה הכל היה לקבץ אחדות השם הפשוטה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש' היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תקרא, אַמאי לתבונה. אַלא כלא כמה דאמינא. הי
מנייהו עלאה. בינה עלאה מתבונה. בינה אב ואם
ובן. י"ה: אב ואם, ובן במוייהו. תבונה: כלא כללא
דבנין, בן ובת, ו"ה. ולא אשתכח אב ואם, אלא
באימא, דאימא ודאי (ס"א אלא בבניה. ובתבונה ודאי אימא)
רביעא עליוהו, ולא אתגלייא. אשתכח דכללא דתרין
בנין, אקרי תבונה. וכללא דאב אם ובן, אקרי בינה.
וכד בעי לאכללא כלא, בהאי אתכליל.

והאי אב ואם ובן, אקרין חכמה בינה ודעת. בגין
דהאי בן נטיל סימנין דאבוי ואמיה, אקרי
דעת, דהוא סהדותא דתרווייהו. והאי בן, אקרי

ספר מאורות הזהר

שהוא בחינת עצמות אור אין סוף ברוך הוא במח ולב כל אחד כפי אשר יוכל שאת
בכל חד לפום שעורא דיליה בפנים מסבירות ומאירות בנפש השומע ומקבל. ויסודות
דברי קדשו המה כתובים נמצאו ברב דבריו הפל על ענין יחוד אלקות האמתי בבחינת
יחודא עלאה ויחודא תתא שהוא ב' שמות דהוי"ה ואלקים כמו שכתוב וידעת היום
והשבת אל לבבך כי הוי"ה הוא האלקים וכן אתה הראת לדעת כי השם הוא האלקים
ובהאי גיונא רבים בכתובים.

(ז) כללא דכל אוריתא שבכתב ושבעל פה יסוד כל המצוות
ואמרו בזהר תרומה דא כללא דכל אוריתא שבכתב ושבעל פה יסוד כל המצוות
שהן רק יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה שהוא ב' שמות דהוי"ה ואלקים פידוע

אֲבֵל אִם בַּעַל אִשָּׁה הוּא, שְׁנֵשָׂא וְהִשְׁתַּדַּל בְּאִשְׁתּוֹ וְלֹא יָכֹל - הֲהוּא לֹא מִגֵּרֶשׁ כְּאוֹתוֹ אַחֵר, לֹא יִכְנָס יְחִידִי וְלֹא יֵצֵא יְחִידִי. אֲלֵא אִם בַּעַל אִשָּׁה הוּא, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִקְפָּח שֹׂכֵר כָּל בְּרִיּוֹתָיו, אֵף עַל גֵּב עַל גֵּב שְׁלֹא זָכוּ לְבָנִים, מִה כְּתוּב? וַיֵּצֵא אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ. וְשִׁנְיָהֶם בָּאִים בְּגִלְגּוּל וְזוֹכִים לְהִתְחַבֵּר כְּאַחֵד כְּמִקְדָּם, וְזֶה לֹא נִשָּׂא אִשָּׁה שֶׁל גְּרוּשִׁין, אֲלֵא אוֹתָהּ שֶׁהִשְׁתַּדַּל בָּהּ בְּהִתְחַלָּה וְלֹא זָכוּ - כִּצֵּת יִזְכּוּ כְּאַחֵד אִם יִתְקַנּוּ מַעֲשֵׂיהֶם, וְעַל זֶה וַיֵּצֵא אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ.

אִם אֲדָנִי יִתֵּן לוֹ אִשָּׁה וְגו' (עֲתָה) חוֹזֵר כְּתוּב לְדַבְּרִים אַחֲרִים (לְדַבֵּר הֶרְאִינוּ), לְאוֹתוֹ שֶׁיֵּצֵא יְחִידִי בְּלִי נִקְבָּה כָּלִל, וַיִּגָּאֵל אוֹתוֹ אוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא שְׂבִיעִית, וְאוֹתָהּ שְׂבִיעִית נִקְרָאת אֲדָנִי, הוּא אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. אִם אֲדָנִי - זֶה חֵס עָלָיו וּמְשִׁיב אוֹתוֹ לַעֲוֹלָם הֵנָּה יְחִידִי כְּמוֹ שֶׁהִיא, וְנוֹתֵן לוֹ אִשָּׁה, אוֹתָהּ שֶׁמִּזְבֵּחַ הוֹרִיד עָלֶיהָ דְּמָעוֹת, וּמִתְחַבְּרִים כְּאַחֵד. וְלִדְּהָ לוֹ בָּנִים אוֹ בָנוֹת הָאִשָּׁה וְלִדְּהָ תִּהְיֶה לְאֲדָנֶיהָ, כְּמוֹ שְׁנִצְמָר.

שְׁחָרִי אִם שָׁב וְהִתְקִין אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁפָּגַם בְּחַיֵּיו, מִתְקַבֵּל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ, נוֹטֵל אוֹתוֹ וּמִתְקַנּוֹ עַל תְּקוּנָתוֹ אַחֵר כֵּף. וְזֶה נִקְרָא בַּעַל תְּשׁוּבָה, שֶׁהָרִי יֵרֵשׁ אֶת מוֹשְׁבּוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל אוֹתוֹ נִהְרָ שְׁשׁוּפָע וַיּוֹצֵא, וּמִתְקַן אֶת עֲצָמוֹ מִמָּה שֶׁהָיָה בְּתַחֲלָה. (אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּפְגַּם וּמוֹתָן אוֹתוֹ עַל תְּקוּנָתוֹ בְּחַיָּיו, מִתְקַבֵּל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ וְלִיקוּם אוֹתוֹ אַחֵר כֵּף, וְזֶה נִקְרָא בַּעַל תְּשׁוּבָה, שֶׁהָרִי יִתֵּן עֲצָמוֹ מִמָּה שֶׁהָיָה בְּתַחֲלָה) כִּינּוּן שֶׁנִּתְקַן וְשָׁב בְּתְשׁוּבָה, הָרִי עֲלָה עַל תְּקוּנָתוֹ. שְׂאִין דָּבָר בְּעוֹלָם וְאֵין מִפְתָּח בְּעוֹלָם שְׁלֹא שׁוֹבֵר אוֹתוֹ שׁוֹשֵׁב בְּתְשׁוּבָה. מִה זֶה יֵצֵא בְּגִפּוֹ? הָרִי נִתְבָּאֵר.

אֲבֵל אִם בַּעַל אִשָּׁה הוּא, דִּקָּא אֲתַנְסִיב, וְאִשְׁתַּדַּל בְּאִתְתִּיהָ, וְלֹא יָכִיל, הֲהוּא לֹא אֲתַתְּרָךְ כִּהֲהוּא אַחֲרָא, לֹא יֵיעוּל יְחִידָאִי, וְלֹא נָפִיק יְחִידָאִי, אֲלֵא אִם בַּעַל אִשָּׁה הוּא, קִדְּשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא מִקְפָּח אֲגֵר כָּל בְּרִיּוֹן, אֵף עַל גֵּב דְּלֹא זָכוּ בְּבָנֵי, מִה כְּתִיב וַיֵּצֵא אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ. וְתִרְוִייהוּ אֲתִיּוֹן בְּגִלְגּוּלָא, וְזָכִיין לְאִתְחַבְּרָא כְּחֵדָא כְּמִלְקָדְמִין. וְהָאִי לֹא נָסִיב אֲתַתָּא דְתִרְוִיכִין, אֲלֵא הֲהִיא דְאִשְׁתַּדַּל בָּהּ בְּקִדְמִיתָא, וְלֹא זָכוּ, הִשְׁתָּא יִזְכּוּ כְּחֵדָא, אִי יִתְקַנּוּ עוֹבְדִין, וְעַל דָּא וַיֵּצֵא אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ.

אִם אֲדָנִי יִתֵּן לוֹ אִשָּׁה וְגו' (שְׁמוֹת כ"א) (הִשְׁתָּא) אֲהֵדֵר קָרָא לְמַלִּין אַחֲרֵינִין, (ס"א לְמַלְכָּא קְדֻמָּאָה) לִהֲהוּא דְנָפִיק יְחִידָאִי בְּלֹא נִוְקָבָא כָּלִל, וַיִּפְרוֹק לִיה הֲהוּא דּוּכְתָא דְאִקְרִי שְׂבִיעִית. וְהֲהוּא שְׂבִיעִית אִקְרִי אֲדָנִי, אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ אִיהוּ. אִם דָּא אֲדָנִי חֵס עָלֶיהָ, וְאֲתִיב לִיה לְהָאִי עֲלֵמָא יְחִידָאִי כְּמָה דְהָהּ, וַיְהִיב לִיה אֲתַתָּא הֲהִיא דְמִזְבֵּחַ אֲחִיתַת עָלְוִי דְמַעֲיָן, וְאִתְחַבְּרָא כְּחֵדָא. וְלִדְּהָ לוֹ בָּנִים אוֹ בָנוֹת הָאִשָּׁה וְלִדְּהָ תִּהְיֶה לְאֲדָנֶיהָ כְּמָה דְאִתְמַר. דְּהָא אִי תָב, וְאִתְקִין הֲהוּא אֲתֵר דְּפָגִים בְּחַיָּיו, אִתְקַבֵּל קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא, נָטִיל לִיה, וְאִתְקִין לִיה עַל תְּקוּנָתוֹ לְבִתְרָ. וְדָא אִקְרִי בַּעַל תְּשׁוּבָה, דְּהָא יִרִית מוֹתְבִיָּה, דְּהֲהוּא אֲתֵר, דְּהֲהוּא נִהָר דְּנִגִיד וְנָפִיק, וְאִתְקִין גְּרַמִּיָּה מִמָּה דְהָהּ בְּקִדְמִיתָא. (ס"א הֲהוּא אֲתֵר דְּפָגִים וְאִתְקִין לִיה עַל תְּקוּנָתוֹ בְּחַיָּיו אִתְקַבֵּל קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא וְנָטִיל לִיה לְבִתְרָ וְדָא אִקְרִי בַּעַל תְּשׁוּבָה דְּהָא אִתְקִין גְּרַמִּיָּה מִמָּה דְהָהּ בְּקִדְמִיתָא) כִּינּוּן דְאִתְקִין וְתָב בְּתִיבְתָּא, הָא סָלִיק עַל תְּקוּנָתוֹ. דְלִית מְלָה בַּעֲלֵמָא, וְלִית מִפְתָּחָא בַּעֲלֵמָא, דְלֹא תָבֵר הֲהוּא דְתָב בְּתִיבְתָּא. מִאי יֵצֵא בְּגִפּוֹ. הָא אִתְמַר, אֲבֵל תּוֹ רְזָא אִית

אָבֵל עוֹד סוֹד יֵשׁ בּוֹ, יֵצֵא בְּגָפוֹ - כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (משלי ט) עַל גְּפִי מְרַמֵּי קֶרֶת. מֵה לְשֵׁם עֲלוּי הַתְּעֵלוֹת, אֵף כָּאֵן עֲלוּי הַתְּעֵלוֹת. מְקוֹם שֶׁבְּעָלִי תְּשׁוּבָה עוֹלִים, אֶפְלוּ צַדִּיקִים גְּמוּרִים לֹא יְכוּלִים לַעֲמֹד שָׁם. וּמִשּׁוּם כֵּן, כִּיֹּן שֶׁשָּׁב בַּתְּשׁוּבָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל אוֹתוֹ וְדַאי מִיָּד.

שְׁנֵינוּ, אֵין דָּכַר בְּעוֹלָם שְׁעוֹמֵד לִפְנֵי הַתְּשׁוּבָה, וְאֵת הַכֹּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל וְדַאי. וְאֵם שָׁב בַּתְּשׁוּבָה, הָרִי מְזַמֵּן כִּנְגֻדוֹ אַרְח חַיִּים. וְאֵף עַל גֵּב שְׁפָגֵם מֵה שְׁפָגֵם - הַכֹּל נִתְקַן וְהַכֹּל חוֹזֵר עַל תְּקוּנּוֹ, שְׁהָרִי אֶפְלוּ בְּמֵה שְׁיֵשׁ בּוֹ שְׁבוּעָה, (לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא בּוֹ כִּי ה' צָבָאוֹת יַעֲזֹר וְיִפְרֹ. וְהוּ סוֹד סְתוּם. נְעוּד, כְּאִשֶּׁר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִשְׁבַּע שְׁבוּעָה, לֹא נִשְׁבַּע אֶלָּא אִם לֹא יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, שְׁהָרִי אֵין דָּכַר שְׁעוֹמֵד בְּפְנֵי הַתְּשׁוּבָה, וְעַל הַכֹּל מִכְּפַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאִשֶּׁר עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה) הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל, שְׁכַתוֹב חֵי אֲנִי נָאִם ה' כִּי אִם יִהְיֶה כִּנְיָהּוּ וְגו'. וְכַתוּב כַּתְּבוּ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה עֲרִירִי וְגו'. וּבְתֵר דְּתַב בַּתְּיֹבְתָא כְּתִיב, (דְּבָרֵי הַיָּמִים א ג) וּבְנִי יְכַנְיָה אָסִיר בְּנֹו וְגו', מִכָּאֵן דְּתְּשׁוּבָה מִתְּכַר בְּמֵה גְזָרִין וְדִינִין, וְכַמָּה שְׁלִשְׁלָאִין דְּפִרְזָלָא, וְלִית מָאֵן דְּקִיָּמָא קָמִי דְּתִיֹבְתָא.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה טו) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בַּפְּגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בִּי. אֲשֶׁר פָּשְׁעוּ בִּי, לֹא כְּתִיב, אֶלָּא הַפּוֹשְׁעִים בְּיָדָאֵן לְאִתְּנָבָא, וְלִאֲתַנְחָמָא עַל מֵה דְּעָבְדוּ. אָבֵל כִּיֹּן דְּאִתְּנַחְמוּ, הָא מְקַבֵּל לִוְן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּגִין כֵּן, בַּר נֶשׁ דָּא, אֵף עַל גֵּב דְּפִשְׁעָ בִּיה, וּפְגִים בְּאִתְּרָא דְלָא אֶצְטְרִיךְ, וְתַב לְקַמִּיה, מְקַבֵּל לִיה, וְחָס עֲלִיה, דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא (דף ק"ו ע"ב) מְלֵא רַחֲמִין אִיהו, וְאִתְּמַלִּי רַחֲמִים עַל כָּל עוֹבְדֵי, בְּמֵה דָּאֵת אָמַר (תהלים קמה) וְרַחֲמִיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. אֶפְלוּ עַל בְּעִירִי

בִּיה, יֵצֵא בְּגָפוֹ, כְּמֵה דָּאֵת אָמַר, (משלי ט) עַל גְּפִי מְרַמֵּי קֶרֶת, מֵה לְהֵתֵם עֲלוּיָא וּסְלִיקוּ, אוּף הָבָא עֲלוּיָא וּסְלִיקוּ, אֲתֵר דְּמַרְיָהוֹן דְּתִיֹבְתָא סְלִיקוּ, אֶפְלוּ צַדִּיקִים גְּמוּרִים לֹא יְכַלִּין לְמִיקָם תַּמָּן. וּבְגִין כֵּן פִּיֹן דְּתַב בַּתְּיֹבְתָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַבֵּל לִיה וְדַאי מִיָּד.

הַנִּינֵן, לִית מְלָה בְּעִלְמָא דְקִיָּמָא קָמִי תְּשׁוּבָה, וְלִכְלָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַבֵּל וְדַאי. וְאִי תַב בַּתְּיֹבְתָא הָא אִזְדָּמֵן לְקַבְלִיה אַרְח חַיִּים, וְאֵף עַל גֵּב דְּפָגִים מֵה דְּפָגִים, כְּלָא אִתְּתַקֵּן, וְכָלָא אִתְּהַדֵּר עַל תְּקוּנִיה, דְּהָא אֶפְלוּ בְּמֵה דָּאִית בִּיה אֹמְרָה, (קָמִי קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא קָרִי בֵּית כִּי ה' צָבָאוֹת יַעֲזֹר וְיִפְרֹ דָּא אִיהו דָּא סְתִימָא. וְתו כִּד קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר אֹמְרָה לֹא אוֹמֵר אֶלָּא אִם לֹא עָבִיד תִּיֹבְתָא דְהָא לִית פְּתִיגָמָא דְקִיָּמָא קָמִי תִיֹבְתָא וְעַל כֵּן מִכְּפַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כִּד עָבְדִין תִּיֹבְתָא שְׁלֵימָתָא) קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַבֵּל, דְּכְתִיב, (ירמיה כב) חֵי אֲנִי נָאִם יְי' כִּי אִם יִהְיֶה כִנְיָהּוּ וְגו' וְכְתִיב (ירמיה כב) כַּתְּבוּ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה עֲרִירִי וְגו'. וּבְתֵר דְּתַב בַּתְּיֹבְתָא כְּתִיב, (דְּבָרֵי הַיָּמִים א ג) וּבְנִי יְכַנְיָה אָסִיר בְּנֹו וְגו', מִכָּאֵן דְּתְּשׁוּבָה מִתְּכַר בְּמֵה גְזָרִין וְדִינִין, וְכַמָּה שְׁלִשְׁלָאִין דְּפִרְזָלָא, וְלִית מָאֵן דְּקִיָּמָא קָמִי דְּתִיֹבְתָא.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה טו) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בַּפְּגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בִּי. אֲשֶׁר פָּשְׁעוּ בִּי, לֹא כְּתִיב, אֶלָּא הַפּוֹשְׁעִים בִּי, דְּלֹא כְּעָאֵן לְאִתְּנָבָא, וְלִאֲתַנְחָמָא עַל מֵה דְּעָבְדוּ. אָבֵל כִּיֹּן דְּאִתְּנַחְמוּ, הָא מְקַבֵּל לִוְן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּגִין כֵּן, בַּר נֶשׁ דָּא, אֵף עַל גֵּב דְּפִשְׁעָ בִּיה, וּפְגִים בְּאִתְּרָא דְלָא אֶצְטְרִיךְ, וְתַב לְקַמִּיה, מְקַבֵּל לִיה, וְחָס עֲלִיה, דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא (דף ק"ו ע"ב) מְלֵא רַחֲמִין אִיהו, וְאִתְּמַלִּי רַחֲמִים עַל כָּל עוֹבְדֵי, בְּמֵה דָּאֵת אָמַר (תהלים קמה) וְרַחֲמִיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. אֶפְלוּ עַל בְּעִירִי

כִּיֹּן הָאֲדָם הַזֶּה, אֵף עַל גֵּב שְׁפִשְׁעָ בּוֹ וּפְגֵם בְּמְקוֹם שְׁלֹא צְרִיךְ וְשָׁב לִפְנֵי - מְקַבֵּל אוֹתוֹ וְחָס עֲלֵי, שְׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֵא רַחֲמִים, וּמִתְּמַלֵּא רַחֲמִים עַל כָּל מַעֲשָׂיו, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים קמה)

וְרַחֲמֵיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. אֶפְלוּ עַל
בְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת מְגִיעִים רַחֲמֵיו.
אִם עָלִיהֶם מְגִיעִים רַחֲמֵיו, כָּל
שָׂכֵן עַל בְּנֵי אָדָם שְׂוִירָעִים
וּמְכִירִים לְשִׁבְחָה רְבוּנָם שְׂרַחֲמֵיו
מְגִיעִים עָלֵיהֶם וְשׁוֹרִים עָלֵיהֶם.
וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד, (שם קט) רַחֲמִיךָ
רַבִּים ה' כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲיִנִּי.

אִם עַל רָשָׁעִים מְגִיעִים רַחֲמֵיו,
כָּל שָׂכֵן עַל צְדִיקִים. אֲלֵא מִי צָרִיךְ
רְפוּאָה? אוֹתָם בְּעָלֵי כְּאֻבִּים. וּמִי
הֵם בְּעָלֵי כְּאֻבִּים? אֵלֶּה אוֹתָם
רָשָׁעִים, הֵם צָרִיכִים רְפוּאָה
וְרַחֲמִים, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
(מִרְחֹם) עָלֵיהֶם שְׁלֵא יִהְיוּ עֲזוּבִים
מִמֶּנּוּ, וְהוּא - שְׁלֵא מִסְתַּלֵּק מֵהֶם,
וְלִשְׁבוּ כְּגִידוֹ. כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִקְרֵב, הוּא מִקְרֵב בְּזִמְיָן.
וּכְשֶׁדוֹחָה, דּוֹחָה בְּשִׁמְאֵל.
וּכְשֶׁעֲזָה שְׁדוּחָה, הַזְמִין מִקְרָבָהּ.
מִצַּד הַזֶּה דּוֹחָה וּמִהַצֵּד הַזֶּה
מִקְרָב, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא
עוֹזֵב אֶת רַחֲמֵיו מֵהֶם.

בֹּא וְרֵאֵה מֶה כְּתוּב, (ישעיה נב) וַיִּלְךְ
שׁוֹכֵב בְּדֶרֶךְ לְבוֹ. וְכְתוּב אַחֲרָיו,
דִּרְכֵּיו רֵאִיתִי וְאַרְפָּאֵהוּ וְאֶנְחָהוּ
וְאֶשְׁלֵם נַחֲמִים לוֹ וְלֹאֲבָלָיו. וַיִּלְךְ
שׁוֹכֵב, אֵף עַל גֵּב שְׁהִירָשָׁעִים
עוֹשִׂים כָּל מֶה שְׁעוֹשִׂים בְּזוּזָן,
שֶׁהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ לֵבָם, וְאַחֲרֵים
עוֹשִׂים בָּהֶם הַתְּרָאָה וְלֹא רוּצִים
לְצִיָּת לָהֶם - בְּשַׁעֲזָה שְׁשִׁבִים
בְּתוֹשִׁבָה וְנוֹטְלִים דֶּרֶךְ טוֹבָה שֶׁל
תְּשׁוּבָה, הִרִי הַרְפּוּאָה מִזְמַנָּת
כְּגִידָם. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְהַתְּבוּנָן, אִם
עַל הַחַיִּים אוֹמֵר הַכְּתוּב, אוֹ שְׁעַל
הַמֵּתִים אוֹמֵר הַכְּתוּב, שְׁהִרִי רֹאשׁ
הַפְּסוּק אֵינִי סוֹף, וְהַסּוֹף אֵינִי
רֹאשׁ - רֹאשׁ הַכְּתוּב מֵרֵאשׁוֹ עַל
הַחַיִּים, וְסוֹפוֹ מֵרֵאשׁוֹ עַל הַמֵּתִים.
אֲלֵא שֶׁהַפְּסוּק (ראש הפסוק) אוֹמֵר,
בְּעוֹד שֶׁהָאָדָם הוּא בַּחַיִּי, וְכָךְ
הוּא - וַיִּלְךְ שׁוֹכֵב בְּדֶרֶךְ לְבוֹ,
מִשׁוֹם שֶׁיֵּשׁ בּוֹ יֵצֵר הַרֵעַ חֹזֵק

וְעוֹפְיוֹ מֵאֲטוֹן רַחֲמֵיו. אִי עָלִיָּהוּ מֵאֲטוֹן
רַחֲמֵיו, כָּל שָׂכֵן עַל בְּנֵי נָשָׂא, דִּינְדְּעִין
וְאֶשְׁתַּמּוּדְעָאן לְשִׁבְחָה לְמֵאֲרִיהוֹן, דִּרַחֲמֵיו
מֵאֲטוֹן עָלִיָּהוּ, וְשָׂרָאן עָלִיָּהוּ. וְעַל דָּא אָמַר
דָּוִד, (תהלים קיט) רַחֲמִיךָ רַבִּים יי' כְּמִשְׁפָּטֶיךָ
חֲיִנִּי.

אִי עַל חֲיִיבִין מֵאֲטוֹן רַחֲמֵיו, כָּל שָׂכֵן עַל
זְכָאִין. אֲלֵא מֵאֵן בְּעֵי אֶסְנוּתָא, אֵינּוֹן מֵאֲרִי
כְּאֻבִּין, וּמֵאֵן אֵינּוֹן מֵאֲרִי כְּאֻבִּין. אֲלִין אֵינּוֹן
חֲיִיבִין, אֵינּוֹן בְּעָאן אֶסְנוּתָא וְרַחֲמֵי, דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא (רַחֲמֵי) עָלִיָּהוּ, דְלֹא יְהוֹן שְׂבִיקִין
מִנִּיהּ, וְאִיהוּ דְלֹא אֶסְתַּלַּק מִנִּיהוּ, וְיִתּוּבּוֹן
לְקַבְּלִיהּ. פֶּד מְקָרֵב קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּיִמִּינָא
מְקָרֵב. וְכַד דְּחִי, בְּשִׁמְאֵלָא דְּחִי. וּבְשַׁעֲתָא
דְּדְחִי, יִמִּינָא מְקָרֵב. מִסְטָרָא דָּא דְּחִי,
וּמִסְטָרָא דָּא מְקָרֵב, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא
שְׂבִיק רַחֲמֵיו מִנִּיהוּ.

תָּא חֲזִי, מֶה כְּתִיב (ישעיה נז) וַיִּלְךְ שׁוֹכֵב
בְּדֶרֶךְ לְבוֹ. וְכְתִיב בְּתִרְיָה, דִּרְכֵּיו רֵאִיתִי
וְאַרְפָּאֵהוּ וְאֶנְחָהוּ וְאֶשְׁלֵם נַחֲמִים לוֹ וְלֹאֲבָלָיו.
וַיִּלְךְ שׁוֹכֵב, אֵף עַל גֵּב דְּחֲחִיבִין עֲבָדִין, כָּל
מֶה דְעֲבָדִין בְּזוּזָן דְּאֶזְלִין בְּאַרְחָא דְלַבִּיָּהוּ,
וְאַחֲרֵינִין עֲבָדִין בְּהוּ הַתְּרָאָה, וְלֹא בְעָאן
לְצִיָּתָא לּוֹן. בְּשַׁעֲתָא דְתַבִּין בְּתוֹיבָתָא, וְנוֹטְלִין
אַרְחָא טָבָא דְתוֹיבָתָא, הָא אֶסְנוּתָא זְמִינָא
לְקַבְּלִיהוּ. הַשְׁתָּא אֵית לֹאֶסְתַּפְּלָא, אִי עַל חֲחִיָּא
אָמַר קָרָא, אוֹ עַל מִתִּיָּא אָמַר קָרָא. דְּהָא
רִישָׁא דְקָרָא, לָאו אִיהוּ סִיפָא. וְסִיפָא, לָאו
אִיהוּ רִישָׁא. רִישָׁא דְקָרָא, אַחֲזִי עַל חֲחִיָּא.
וְסוֹפִיָּה אַחֲזִי עַל מִתִּיָּא. אֲלֵא, קָרָא (כ"א)
רִישָׁא דְקָרָא) אָמַר, בְּעוֹד דִּבְר נָשׁ אִיהוּ בַּחַיִּי,
וְהָכִי הוּא, וַיִּלְךְ שׁוֹכֵב בְּדֶרֶךְ לְבוֹ, בְּגִין
דִּיִּצֵּר הָרַע דְּבִיָּה, תַּקִּיף וְאַתְתַּקַּף בִּיָּה, וְעַל

ומחזיק בו, ולכן הולך שובב ולא
רוצה לשוב בתשובה.

הקדוש ברוך הוא רואה את
דרכיו שהולכים ברע בלי תועלת,
אומר הקדוש ברוך הוא: אני
צריך להחזיק בידו. זהו שכתוב
דרכיו ראיתי (וארפאהו), שהולכים
בתשכה, אני רוצה תת לו רפואה.
זהו שכתוב וארפאהו. הקדוש
ברוך הוא מכניס ללבו דרך
התשובה שלו ורפואה לנשמתו.
ואנחנו, מה זה ואנחנו? כמו
שנאמר (שמות לב) לך נחה את העם.
הקדוש ברוך הוא מנהיג אותו
בדרך ישר כמי שמחזיק בידו של
אחר ומוציא אותו מתוך החשכה.
ואשרם נחמים לו ולאבליו, הרי
נראה שהוא מת! (אלא) בן הוא
ודאי מת ועומד בתיים. שהואיל
(אלא שהיה הוא ועומדים בתיים, והואיל)
והוא רשע, נקרא מת. מה זה
ואשרם נחמים לו ולאבליו? אלא
הקדוש ברוך הוא עושה טוב עם
בני אדם, שפיון שנכנס משלש
עשרה שנים ומעלה, מפקיד עמו
שני מלאכים שומרים ששומרים
אותו, אחד מימינו ואחד
משמאלו.

בשארם הולך בדרך ישר, הם
שמחים בו ומחזיקים אותו
בשמחה, מכריזים לפניו
ואומרים: תנו כבוד לדמות
המלך. וכשהולך בדרך עקם, הם
מתאבלים עליו ועוברים ממנו.
כיון שהקדוש ברוך הוא מחזיק
בו ומנהיג אותו בדרך ישרה, אז
כתוב ואשרם נחמים לו ולאבליו.
ואשרם נחמים לו בתחלה, שהוא
התנחם על מה שעשה בתחלה
ועל מה שעושה עכשו ושב
בתשובה. ואחר כך ולאבליו,
אותם מלאכים שהיו מתאבלים
עליו כשעברו ממנו, ועכשו
שחזרו עמו, הרי ודאי נחומים

דא אזיל שובב, ולא בעי לאתבא בתיובתא.
קדשא בריך הוא חמי ארחוי, דקא אזלין
בביש, בלא תועלתא, אמר קדשא
ברוך הוא, אנא אצטריכנא לאתקפא בידיה,
הדא הוא דכתיב דרכיו ראיתי, (וארפאהו) דקא
אזלין בתשובא, אנא בעי למיהב ליה
אסוותא הדא הוא דכתיב וארפאהו, קדשא
ברוך הוא איהו אעיל בלביה ארחיה
דתיובתא ואסוותא לנשמתיה. ואנחנו, מאי
ואנחנו. כמה דאת אמר (שמות לב) לך נחה את
העם. אנהיג ליה קדשא בריך הוא בארץ
מישר, כמאן דאתקיף בידא דאתרא, ואפקיה
מגו חשוכא.

ואשרם נחמים לו ולאבליו, הא אתחזי דמיתא
איהו, (אלא) אין, ודאי מיתא איהו,
וקיימא בחיין דהואיל (אלא דאיהו איהו וקיימא בחיין
והואיל) ואיהו רשע, מיתא אקרי. מהו ואשרם
נחומים לו ולאבליו. אלא קדשא בריך הוא
עביד טיבו עם בני נשא, דכיון דעאל מתליסר
שניין ולהלאה, פקיד עמיה תרין מלאכין
נטורין דנטרי ליה, חד מימיניה, וחד
משמאליה.

כד אזיל בר נש בארץ מישר, אינון תדאן ביה,
ואתקיפו עמיה בחדוה, מכרזן קמיה
ואמרין, הבו יקר לדיוקנא דמלכא. וכד אזיל
בארץ עקימו, אינון מתאבלן עליה, ומתעברן
מניה. כיון דאתקיף ביה קדשא בריך הוא,
ואנהיג ליה בארץ מישר, כדיון כתיב, ואשרם
נחמים לו ולאבליו. ואשרם נחומים לו
פקדמיתא, דאיהו אתנחם על מה דעבד
פקדמיתא, ועל מה דעבד השתא, ותב
בתיובתא. ובתר כן ולאבליו, אינון מלאכין
דהוו מתאבלן עליה כד אתעברו מניה, והשתא

לְכָל הַצְדָּדִים.
וְעָבְשׁוּ הוּא וְדָאֵי חַי. חַי בְּכָל
הַצְדָּדִים, אַחֲזוּ בַּעַץ הַחַיִּים. וְכִינּוּ
שְׁאֵחֻז בַּעַץ הַחַיִּים, אִזּוּ נִקְרָא
בַּעַל תְּשׁוּבָה, שְׁהָרִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
נִקְרָאת אַף כֶּף תְּשׁוּבָה, וְהוּא
נִקְרָא בַּעַל תְּשׁוּבָה. וְהָרָאוּנִים
אָמְרוּ, בַּעַל תְּשׁוּבָה מִמֶּשׁ. וְעַל
זֶה אָפְלוּ צְדִיקִים גְּמוּרִים אֵינֶם
יְכוּלִים לַעֲמֹד בַּמָּקוֹם שֶׁבַּעֲלִי
תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים.

דָּוִד הִמְלִיךְ אֹמֶר, (תהלים נא) לֶךְ
לְבָדְךָ חֲטָאֲתִי וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ
עֲשִׂיתִי וְגו'. לֶךְ לְבָדְךָ, מֵה זֶה לֶךְ
לְבָדְךָ? אֵלָּא מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ חֲטָאִים
שְׁחוּטֵא אֲדָם לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
וְלִבְנֵי אָדָם, וְיֵשׁ חֲטָאִים שֶׁחֲטָא
לְבָנִי אֲדָם וְלֹא לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, וְיֵשׁ חֲטָאִים שֶׁחֲטָא
לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבָדּוֹ וְלֹא
לְבָנִי אֲדָם (אֲחֵרִים). דָּוִד הִמְלִיךְ
חֲטָא לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָדּוֹ וְלֹא
לְבָנִי אֲדָם.

וְאַם תֹּאמַר, הֲרִי חֲטָא אוֹתוֹ
הַחֲטָא שֶׁל בַּת שָׁבַע, וְשִׁנְיָנוּ, מִי
שָׁבַע עַל אִשָּׁה עֲרוּהָ בְּרִצּוֹנָה אֲסֹר
אוֹתָהּ עַל בַּעֲלָהּ, וְחֲטָא לְחִבְרוֹ,
וְחֲטָא לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא - לֹא כֶּף
הוּא. שֶׁהוּא שְׂאֵתָה אֹמֶר בְּהִתֵּר
הִיָּה, וְדוֹד לְקַח אֶת שְׁלוֹ, וְגִט הִיָּה
לָהּ מִבַּעֲלָהּ טָרֵם שִׁצָּא לְקָרֵב,
שֶׁכֶּף הִיָּה מִנְהָג שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל
שְׁנוֹתָנִים גִּט זְמַן לְאִשְׁתּוֹ כָּל
שְׁיוּצָא לְחִיל, וְכֶף עֲשֵׂה אוֹרְיָה
לְבַת שָׁבַע, וְאַחֵר שֶׁעֲבַר זְמַן
וְהִיָּה פְטוּרָה לְכָל, לְקַח אוֹתָהּ
דָּוִד, וּבְהִתֵּר עֲשֵׂה כָּל מֵה שֶׁעֲשֵׂה.
שְׂאֵמְרָא לֹא כֶּף וְהָ הִיָּה בְּאִסּוּר,
לֹא הִיָּה מִשְׁאִיר אוֹתָהּ הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בִּידּוֹ. וְהִיָּנוּ שֶׁכְּתוּב
לְעִדּוֹת, (שְׁמוּאֵל ב' יב) וַיִּנָּחֶם דָּוִד אֶת
בַּת שָׁבַע אִשְׁתּוֹ. עִדּוֹת שֶׁאִשְׁתּוֹ
הִיא, וְדָאֵי אִשְׁתּוֹ, וְכַת וּזְגוּ הִיָּתָה
שֶׁהִזְדַּמְנָה אֵלָיו מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא

דְּאִתְהַדְרוּ בְּהִדְיָה, הָא וְדָאֵי נְחוּמִים לְכָל
סְטָרִין.

וְהַשְׁתָּא אִיהוּ חַי וְדָאֵי. חַי בְּכָל סְטָרִין, אַחֲדִיד
בְּאִילָנָא דְחַיִּי, וְכִינּוּ דְאַחֲדִיד בְּאִילָנָא
דְחַיִּי, כְּדִין אִקְרִי בַּעַל תְּשׁוּבָה, דְּהָא כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל, תְּשׁוּבָה אוּף הָכִי אִקְרִי. וְאִיהוּ בַּעַל
תְּשׁוּבָה אִקְרִי. וְקִדְמָאֵי אָמְרוּ, בַּעַל תְּשׁוּבָה
מִמֶּשׁ. וְעַל דָּא, אָפְלוּ צְדִיקִים גְּמוּרִים אֵינֶם
יְכוּלִים לַעֲמֹד, בַּמָּקוֹם שֶׁבַּעֲלִי תְּשׁוּבָה
עוֹמְדִים.

דָּוִד מְלָכָא אֹמֶר, (תהלים נא) לֶךְ לְבָדְךָ חֲטָאֲתִי
וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי וְגו'. לֶךְ לְבָדְךָ, מָאֵי
לֶךְ לְבָדְךָ. אֵלָּא, בְּגִין דְּאִית חוּבִין, דְּחֲטִי בַר
נָשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלִבְנֵי נָשָׁא. וְאִית
חוּבִין דְּחֲטָא לְבָנִי נָשָׁא, וְלֹא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. וְאִית חוּבִין דְּחֲטִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּלַחֲדוּי וְלֹא לְבָנִי נָשָׁא. (אֲחֵרָא) דָּוִד מְלָכָא, חֵב
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי, וְלֹא לְבָנִי נָשָׁא.
וְאִי תִימָא הָא (דף ק"ו ע"א) חֵב הֵהוּא חוּבָה דְּבַת
שָׁבַע, וְתַנִּינָן, מָאֵן דְּאִתִּי עַל עֲרוּהָ אִתְתָּא
בְּרַעוּתָהּ אֲסִרָה עַל בַּעֲלָהּ, וְחֵב לְחִבְרִיָּה, וְחֵב
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לֹאֻ הָכִי הוּא דֵּהֵהוּא דְּאִתִּי
אֹמֶר. בְּהִיתָרָא הָוָה, וְדוֹד דִּילִיָּה נָקֻט, וְגִט הָוָה
לָהּ מִבַּעֲלָהּ, עַד לֹא יִהְיֶה לְקָרֵבָא, דְּהָכִי הָוָה
מִנְהָגָא דְּכָל יִשְׂרָאֵל, דִּיהִבִּין גִּט זְמַן לְאִתְתִּיָּהּ,
כָּל דְּנַפְיָק חִילָא. וְכֵן עֲבַד אוֹרְיָה לְבַת שָׁבַע.
וְלִבְתָּר דְּעֲבַר זְמַן וְהוּת פְּטוּרָא לְכָלָא, נָטַל לָהּ
דָּוִד. וּבְהִיתָרָא עֲבַד כָּל מֵה דְּעֲבַד.

דְּאֵמְרָא לֹאֻ הָכִי, וּבְאִסּוּרָא הָוָה, לֹא שִׁבְקָהּ
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַבִּיָּה. וְהִיָּינוּ
דְּכְתִיב לְסִדְהוּתָא, (שְׁמוּאֵל ב' יב) וַיִּנָּחֶם דָּוִד אֶת בַּת
שָׁבַע אִשְׁתּוֹ. סִדְהוּתָא דְּאִשְׁתּוֹ הִיא, וְדָאֵי
אִשְׁתּוֹ, וְכַת זְגוּ הוּת, דְּאִזְדַּמְנָת לְגַבִּיָּה,

העולם. (וסוד הדבר - מלכות של מעלה שהוא נעשה רגל רביעית למרדכי העליונה, ונקרא בת שבע, על אכן אחת שבעה עינים) הרי עדות שלא חטא דוד את חטא בת שבע כמו שאמרנו.

ומה החטא שחטא? (אלא) לקדוש-ברוך-הוא לבדו ולא לאחר. שהרג את אוריה בחרב בני עמון ולא הרג אותו בשעה שאמר לו ואדני יואב, שהרי דוד היה רבון עליו (ועל יואב), והכתוב מוכיח, שכתוב (שם כג) אלה שמות הגברים אשר לדוד, ולא אשר ליואב. ולא הרג אותו באותה שעה, והרג אותו בחרב בני עמון. והכתוב אומר ולא נמצא אתו דבר, רק בדבר אוריה החתי. רק למעט הוא בא. בדבר אוריה, ולא באוריה. והקדוש ברוך הוא אומר, ואותו הרגת בחרב בני עמון. וכל חרב בני עמון היה חקוק בו נחש עקם, דיוקן של דרקון, והוא עבודה זרה שלהם. אמר הקדוש ברוך הוא, נתת כח לאותו שקרן. (שכיון שהרב בני עמון התגבר אותה שעה על אוריה, כמה חזק התחזק אותו נחש עקם) משום שבשעה שהרגו בני עמון את אוריה, ועמו רבים מבני ישראל, והתגבר באותה שעה חרב בני עמון, כמה חזק התחזק אותה עבודה זרה שקרן.

ואם תאמר שאוריה לא היה צדיק, כיון שכתוב עליו אוריה החתי - לא כף! צדיק הוא היה, אלא ששם מקומו היה חתי, כמו שנאמר ויפתח הגלעדי, על שם מקומו נקרא כף.

ועל זה בדבר אוריה החתי, ששקרן בני עמון התגבר על מחנה אלהים, שמחנות דוד היו ממש דיוקן שלמעלה, ובאותה שעה שפגם דוד מחנה זה, פגם

מיומא דאתברי עלמא. (ורוא מלתא מלכותא דלעילא דאיהו אתעביר רגל רביעא למרדכימא עלאה ואתקרי בת שבע על אכן אחת שבעה עינים) הא סהדותא דלא חב דוד חובה דבת שבע כדקאמרן.

ומה היא חובה דחב, (אלא) לקודשא בריה הוא בלחודוי, ולא לאחרא. דקטל לאוריה בחרב בני עמון, ולא קטליה איהו בשעתא דאמר ליה ואדני יואב, דהא דוד היה רבון עליה, (ועל יואב) וקרא אוכח, דכתיב, אלה שמות הגבורים אשר לדוד, ולא אשר ליואב, ולא קטליה ההיא שעתא, וקטליה בחרב בני עמון.

וקרא אמר, ולא נמצא אתו דבר, (מלכים א טו) רק בדבר אוריה החתי. רק למעוטי קא אתי, בדבר אוריה, ולא באוריה. וקודשא בריה הוא אומר, ואותו הרגת בחרב בני עמון, וכל חרב בני עמון, היה חקוק ביה חויה עקים, דיוקנא דדרקון, ואיהו עבודה זרה דלהון. אמר קדשא בריה הוא, יהבת חילא ליהוה שקרן. (ר"א דכיון דחרב בני עמון אתגבר תהיה שעתא על אוריה כמה תקפא תקיף תהיה חויה עקיפא) בגין דבשעתא דקטלו בני עמון לאוריה, וסגיאיין מבני ישראל עמיה, ואתגבר בהיה שעתא חרב בני עמון, כמה תקפא אתתקף ההיא עבודה זרה שקרן.

ואי תימא, אוריה לא היה זפאי, כיון דכתיב עליה אוריה החתי. לאו הכי, זפאה הוה, אלא דשמא דאתריה הוה חתי. כמה דאתאמר (שופטים יא) ויפתח הגלעדי, על שום אתריה אתקרי הכי.

ועל דא בדבר אוריה החתי, דשקרן בני עמון אתגבר על מחנה אלהים, דמשריתא

דדוד, דיוקנא ממש דלעילא הוה. ובההוא שעתא דפגים דוד משריתא

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא). מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות לימודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוֹרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמְתוּ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בלימוד בספר הזוהר הקדוש, הינכם שותפים לקריאתם של גדולי הדור לפני כ-90 שנה, ובברכתם של גדולי הדור שליט"א

תפלה קודם למועד הזהר (קבלה מהארי ז"ל)

רבונו העולמים ואדוני האדונים, אב תרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חמאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לבניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבנינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויתנה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושתנצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לכל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר געים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה.

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי:
אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן
מיד נגאלין (שבת קי"ח)